

Puun tarina

Teksti: Eeva-Maria Tuhkanen (Luke)

*Hei ystäväni, mukavaa että halaat minua!
Olenkin odottanut sinua, jotta saisin kertoa tarinani.*

*Mutta sitä ennen
sulje silmäsi – tauko –
nojaa minuun ja rentoudu – tauko –
hengitä syvään – tauko –
ja kuuntele – tauko –*

Heräsin aamulla varhain, kun auringon säteet kutittelivat lehtiäni. Kohensin hiukan latvustani, ja ahkerat lehdet ryhtyivät päivän työhön. Ne imaisivat ilmasta hiilidioksidia ja puhalsivat ulos happea, samaa happea jota hengität nyt. Eikö olekin mainioita?

Mutta ei tässä kaikki: lehteni valmistavat samalla sokereita ja tekevät niistä kaikkia aineksia, joita tarvitsen kasvaakseni. Ajattele, kuinka suureksi kasvan auringon valon avulla!

Toki lehdet eivät tee kaikkea työtä yksin: älä unohda juuristoani, joka suikertelee maan suojissa. Juuret pumppaavat maasta vettä ja ravinteita ja lähettävät niitä runkoa pitkin ylös lehdille. Siinäpä vasta työtä! Lyön vetoa, että juon kuumana kesäpäivänä paljon enemmän vettä kuin sinä viikossa, tai kuukaudessa! Mutta ohuet juuret jaksavat kyllä pumpata, sillä lehdet lähettävät niille sokereita ravinnoksi.

Tiesitkö muuten, että puut ovat maan päällä elävistä olennoista painavimpia, korkeimpia ja pitkäikäisimpiä? Ainakin Amerikan serkut: olen kuullut että siellä on sata metriä korkeita puita. Kuvittele! Me puut täällä pohjoisessa jäämme vähän pienemmiksi.

Kuuntele taas hetki – tauko –

Kuulitko jotain? Se saattoi olla joku lukuisista pienistä ystäväistäni, jotka asustavat kanssani. Tietäisitpä mikä vilinä käy latvuksissani! Siellä vierailee kovakuoriaisia, kimalaisia, mehiläisiä, lintuja ja oravia, jopa perhosia. Tarjoan heille suojaa ja ruokaa.

Eipä ole yksinäistä juuristossakaan! Siellä vilisee matoja, toukkia, hyviä bakteereita ja kaiken maailman niveljalkaisia. Minulla on myös ystäväni eräs sienirihmasto. Autamme toinen toisiamme: hän antaa minulle ravinteita ja minä annan hänelle sokereita. Toisinaan hän kasvattaa kauniin sienien tuohon maan pinnalle.

Mutta arvaapas mitä: vaikken pysty puhumaan, niin viestittelen puukavereiden kanssa! Tässä vähän aikaa sitten lehteni saivat eräältä tuttavalta tuolta kauempaa viestin, että liikkeellä oli toukkia, jotka syövät ahnaasti lehtiä. Lehteni alkoivat oitis valmistaa puolustusaineita, jotka saavat lehdet maistumaan pahalta toukille. Mutta selvisimme säikähdyksellä, sillä onneksi toukat olivat jo kylläisiä ja päättivät koteloitua.

On meillä toinenkin tapa jutella: lähetelemme viestejä myös juuriston kautta. Siinäpä vasta verkosto! Meillä puilla on ollut netti paljon kauemmin kuin teillä ihmisillä.

Kanssani elävät pikku oliot eivät pärjäisi ilman minua – enkä minä pärjää ilman heitä.

Autan mielelläni myös teitä ihmisiä –
teen happea hengittämiseen
haihdutan vettä kiertokulkuun
tarjoan puuta rakentamiseen ja lämmittämiseen
tarjoan varjoa ja viilennän lehvästölläni ilmaa, kun on kuuma
sidon ilmasta pölyä, jota kaupungeissa riittää.

*Mutta mikä minusta on tärkeintä –
haluan, että viivähdät hetken vierelläni
annat kiireen hellittää ja ajatustesi tasaantua – tauko –
ja kuuntelet – tauko –
hengität syvään – tauko –
tämän kohtaamisen haluan sinulle juuri nyt tarjota.*